

zanetili mati ogenj na ognjišču, poiskali trinogato ponev, omili in obrisali jo, deli maščobe vanjo, potem je pa šlo: cvrk, cvrk, cvrk...

To bi jih bil Janček rad — okusne, rdečkastorumene bobbe. Pa enega samega je dobil.

„Gorki niso zdravi“, so mati dejali. „Jutri jih dobiš, če jih bo sploh kaj ostalo zate in za Micko.“

Na semanjo nedeljo — kakšen hrušč in trušč na vse zgodaj, ko se je jedva jelo svitati na jutru, Pastirji so že kmalu po polnoči izgnali živino pa vriskali in popevali zabavljice zakasnelim zaspancem.

Še pred jutranjim opravilom so domov prignali. Saj vedó, kdaj gospodinja deli bob, da ga dá vsak pri cerkvi znancem, prijateljem in sorodnikom iz drugih župnij. Tudi pri Murnoviñ so ga delíli. Pošn jerbas so postavili mati na mizo. Micka in Janček sta prišla letos poslednja na vrsto. Micka, ki ga je druga leta dobivala po celo rešeto, dobila ga je letos samo sedem kóp, Janček pa tri.

No, pa to jima ni šlo kdovekáj do srca. Bob je dal Janček Micki, Micka pa Jančku pa ga je vseedno nekaj bilo: toliko, da sta že izhajala žnjim. Posebno, ko so mati videli, kako potrpežljivo sta prevzela kazen, in so bili spet prijazni, je bilo vse pozabljeno. Micka je celo Mihu, ki jo je popoldne po opraviu dražil, koliko ima bobba letos, rekla: „Kaj bote vi? Midva z Jančkom sva ga letos vsejala, ga bo pa drugo leto več in takrat ga bova še vam dala, če bote pridni.“ Takó se govori, če ni drugače.

Bilo je trideset lét kesneje. Janček je medtem postal gospod Janez in je bil že župnik pri sv. Urhu. Micka pa je bila vkljub svojim petim križem še vedno Micka in dekla v župnišču pri sv. Urhu. Svete Ane dan so zaobljubili Urhovci praznovati in prejšnji dan so jo delali v zvoniku:

Deng, — deng, — deng, — denga, denga, denga, denga, — deng. Gospod Janez so stopili ravno v vežo, kjer se je motala Micka. „Ali jih slišiš, Micka? Štrukelj, nudej, bob, bob — bob.“

„Slišim, slišim, gospod, in se dobro spominjam in se še zdaj veselim tiste najine nesrečne vožnje, veselim posebno zato, ker se nisem takrat materi — zlagala.“

F. K—ar.

Zvečer.

Ave zvon v zvonik
Je odpel,
Trudno zemljo pa je
mrak objel.

Jablana nad mano,
Čuj, zašusti,
Kot z menoj molila,
Se mí zdí.

Ah, srce pa moje
Je lahnó,
Da tja gor zletelo
Bí v nebo.

Ah, tja gor, kjer zvezdic
Svit miglja,
Kjer bridkosti več ni
Ne gorjá...

Aleksij Andrejev.

